

af den paalydende Sum, hvilket bliver ca. 1,200,000 Kr. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at det ikke er lykkedes Hypotekbanken at faa disse Obligationer afsatte til en Kurs af 80, saaledes at der paa den Maade er lidt et ikke ringe Tab for Statskassen.

Med Hensyn til Laan til Fiskere er det en langt mindre Sum, det drejer sig om, nemlig 1,784,000 Kr. Men her viser det sig, at det direkte Tab ved, at Laantagerne ikke have kunnet betale Renter eller Kapital, har været ikke saa lidt større, idet det har været 2,15 pCt. af Udlaanet. Men saa er der opført 105,000 Kr. under „uvisse Debitorer“, som vel ogsaa maa anses for tabte, det er 5,9 pCt. I alt udgør altsaa Tabet lidt over 8 pCt. af disse Laans hele Beløb. Det er ganske betydelige Tab. Og her viser der sig det beklagelige, at det særlig er Islandsfiskeriet, der har skuffet, det er særlig Fiskefartøjer til Islandsfiskeriet, paa hvilke der er lidt de overordentlig store Tab.

Da jeg ikke paa mange Omraader har indtaget en Særstilling til Udvalget og paa andre Punkter vil kunne slutte mig til Udvalget, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Mølgaard-Nielsen: Som det ses af Betænkningen Nr. 81, har der været afholdt Samraad mellem Ministeren og Finansudvalget om Tilskud til Smaaplantninger. Som den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) har gjort Rede for, har man paa Grund af de mange Henstillinger og Ønsker, der herom ere fremkomne fra mange Medlemmer af Tinget, ment, at Staten endnu en Gang kunde yde Tilskud til denne gode Sag. Jeg takker baade den højtærede Minister og Udvalget, fordi de have taget Hensyn til disse Henstillinger. Men jeg vilde dog bede den højtærede Minister om, at han vil fremkomme med en Udtalelse af et saadant Indhold, at alle de, der skulle have gjort Bestillinger inden den 1. Februar, noget nær kunne vide, at de virkelig kunne faa Tilskud i Aar. Det er nu snart den Tid, hvor man plejer at gøre disse Bestillinger, og derfor var det ønskeligt, om Ministeren vilde tiltræde de Udtalelser fra den ærede Ordfører, der, saaledes som jeg har forstaaet dem, gik ud paa, at dette Tilskud kunde ventes.

Under Nr. 77 i Betænkningen er omtalt et Samraad, hvorunder der er forhandlet om at yde Statens Tilskud til Anlæg af Mergelbaner med en fast Procent, et Samraad, som den ærede Ordfører omtalte

nærmere. Tilskuddet angaar de Mergeltransportsselskaber, som ere dannede, men som ikke kunne faa Mergel med selve Banerne. Det glæder mig, at man har taget Hensyn til den Deputation, som var herovre i Efteraaret. Et af de Ønsker, den fremførte, var, at Statens Støtte maatte blive ydet paa denne Maade, og ikke som det hidtil er sket. Men foruden dette Ønske havde de ogsaa andre Ønsker. Der er Trang til, at der bliver oprettet saadanne Selskaber mange Steder, og man har ment, at det var gavnligere for saadanne Selskaber, om der blev givet dem 4 pCt. aarlig i 5 Aar i Stedet for som nu 2 pCt. aarlig i 10 Aar. Det er altid vanskeligt i den første Tid at faa Sagen sat i Gang, der gaar i Regelen lang Tid, inden man kan begynde at faa Mergelen kørt ud og Pengene krævet ind, og det vilde derfor fremme Sagen langt bedre, om Tilskuddet blev givet paa denne Maade. Jeg skal henvise til, at man nede i Sønderjylland faar Tilskud i de første Aar, men ikke senere hen. Et andet Ønske angaar den i Loven af 18. April 1910 hjemlede Ret til Mergeltransport over anden Mands Ejendom. Man ønsker at faa denne Ret til at flytte Sporene over en modvillig Mands Ejendom udvidet til ogsaa at gælde for mere end det enkelte Mergelleje, som den angaar. Folketinget vedtog, at det skulde være gældende for samtlige Mergelinteressentskaber. Landsinget forandrede imidlertid Lovforslaget, og da Tiden var knap, vedtog Folketinget det i den ændrede Skikkelse, saa at Loven kun kom til at gælde den enkelte Bane, der var Tale om. Men noget lignende kan indtræde andre Steder, idet modvillige Mennesker kunne skrue Prisen op for at tillade Mergeltransport over deres Ejendomme faa Aar, og derfor mener man, at det var ønskeligt, om man kunde faa en Ret a lignende Art for alle Mergelselskaber.

Endnu et andet Ønske fremførte den nævnte Deputation, og det gik ud paa, at der ved Lov maatte paalægges Kommunerne raadene Pligt til sammen med de kommunale Afgifter at opkræve Bidragene hos de enkelte Medlemmer. Sagen er nemlig den, at det tidt er vanskeligt at faa Bidragene ind. Der er somme, der ikke kunne, og somme der ikke ville betale dem, kort sagt, der er tidt noget i Vejen. Der kan komme nye Ejere, som ikke mene sig forpligtede til at betale for deres Formand, skønt man dog maa gaa ud fra, at der ingen Uret sker dem, thi den Ejendom, paa hvilken der er tilført Mergel, stiger dog mere i Værdi, end Betalingen for Mergelen andrager. Jeg kan derfor ikke se andet, end